

IVANA PETROVÁ

EROTICKÁ HOKEJOVÁ ROMANCA

JACKPOT

hry

VENUS
PRES

IVANA PETROVÁ

JACKPOT
 hry

Ivana Petrová: Jackpot hry
Vydanie prvé
Copyright © 2024 Ivana Petrová

Vydalo vydavateľstvo VENUPRESS s. r. o.,
Budatínska 3230/16, 851 04 Bratislava,
www.venupress.sk v roku 2024 ako svoju 23. publikáciu

Jazyková a štylistická úprava: Simona Vranková
Grafické spracovanie obálky: Natália Ševčíková
Grafika: Freepik.com kjpargeter, Depositphotos.com
Sadzba a grafická úprava: VENUPRESS s. r. o.
Tlač a väzba: FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej alebo elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v tlačenej, elektronickej či inej podobe bez predošlého písomného súhlasu vydavateľstva VENUPRESS. Neoprávnené šírenie tejto knihy bude trestne stíhané.

ISBN 978-80-99972-96-5
ISBN pdf: 978-80-99972-97-2
ISBN epub: 978-80-99972-98-9
ISBN mobi: 978-80-99972-99-6

VENUPRESS
Bratislava 2024

Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti v príbehu sú vymyslené. Akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami či osobami je čisto náhodná.

PREDSLOV

Hovorí sa, že medzi láskou a nenávisťou je veľmi tenká hranica. Od *milujem ťa* je to iba na krok k *nenávidím ťa*. Kedy nastane moment, že sa hra mení na realitu? Kde sú pomyselné čiary dvoch strán? Môžeme buď neustále predstierať, alebo prijať situáciu takú, aká je? Je nemožné byť na dvoch miestach naraz. Rovnako je neprípustné niečo predstierať a zároveň to žiť v totožnom okamihu. Či áno?

PRVÁ ČASŤ

PROLÓG

Hľadám tie správne slová, kým skracuje vzdialenosť medzi nami.

„Počula som, že ste vyhrali.“

Prikývne, nijaká spätná väzba, len ďalšie blížiac sa kroky. Intenzívne vnímam jeho omamnú vôňu.

Knižný boh, pomôž mi. Bud' pri mne.

Nikto však pri mne nestojí, som na to sama. „Myslím, že by sme to mali ukončiť, tú našu hru a vieš, to okolo toho,“ dostanem zo seba nervózne.

Zodvihne jedno obočie a stále sa približuje. Kedy zastane? „Naozaj?“

Preglgnem a súhlasím pohybom hlavy, žmoliac rukávy zimnej bundy.

„Ja ale nesúhlasím.“ Jedna veta a jeden krok ku mne.

Čo som komu urobila? Nevieť odolať obyčajnému šarmu polonahého muža. Približuje sa nebezpečne rýchlo. Za toto ženy v minulosti nebojovali a len tak si nevyzliekali podprsenky.

„Ty si to navrhla, teraz z toho nemôžeš vycúvať,“ povie a hypnotizuje ma pohľadom. Vždy to robieva. A zatiaľ čo on zakaždým uspeje, ja sa zakaždým strácam v jeho sivomodrých očiach.

„Ale môžem, mám na to právo.“

Chcem byť voči nemu imúnna a postaviť okolo seba ochranný plot. Márne. Vie, ako na mňa, aj keď sa poznáme len chvíľu. Opäť je bližšie. Jeho magické sily sa zná-

sobujú a moje takzvané oplotenie prichádza do fázy tavenia.

„Bude to pre nás lepšie,“ prehovorím priškrtené. Usmeje sa, ale nie ako zvyčajne. Je to ten úsmev, z ktorého sa moje nohavičky dobrovoľne vyzliekajú.

„Ja viem, čo je pre nás najlepšie, ale toto tvoje rozhodnutie tam nespadá.“ Perami sa mi nežne obtrie o nos a dodá: „Medzi nami nie je koniec, *kráska*.“

Klamem samu seba. Už dávno to nie je len hra, ale čosi vážne, dychberúce a siahajúce priamo do srdca. A ja prehrávam, podlieham hráčovi s číslom jedenásť.

1

ICE – Brat: večer hokej, nezabudni

Hodiny v škole sa vliekli a takmer zmeškám spoj domov, lebo celú triedu nechali po škole. Ešte viac mi to pokaží už tak mizernú náladu. Cestou domov počúvam krimi podcast. Nesústredím sa na jeho obsah, iba na neznáme hlasy. Upokojujem sa.

Na chodbe pred bytom sa ozýva rap plný nadávok.

Zakričím meno, s ktorým mám najväčší problém.
„Sandra!“

Mám čo robiť, aby som prehučala tie neidentifikovateľné zvuky, ktoré sa ževraj nazývajú hudbou. Nemám nič proti rapu, najmä tomu zahraničnému, ale tento slovenský je nepočúvateľný. Hlasitosť ešte viac vzrástla. Namosúrene, držiac ruky v bok, napochodujem do izby. Sandra je rozvalená na *mojej* posteli, oblečená v *mojich* šatách. Vypnem reproduktor a tým najškaredším pohľadom pozriem na sestru. Aj keď v tomto prípade by sa označenie sestra dalo pokojne prirovnať k satanovi.

„Čo robíš?“ spýta sa afektovane.

„Si normálna? Celá bytovka musí počúvať otrasnú hudbu, ktorá každého pohoršuje. Zabudla si, že máme starších susedov? A vypadni z mojej postele!“

Neochotne sa postaví a prejde na tú svoju.

„A vyzleč si tie šaty!“

Niekoľkokrát som jej zakázala nosiť moje oblečenie, ale ako vždy to porušila.

„Tie si nevyzlečiem, idem von a vyzerám v nich pekne. Tebe sa aj tak nehodia.“

Stojím, opäť bez slov, a rozmýšľam, kde sa v mojej mladšej sedemnásťročnej sestre vzala toľká drzosť.

„Mamka ti odkazuje, že máš niečo navariť,“ predhodí povýsenecky, vezme kozmetickú tašku a odíde do kúpeľne.

Vždy sú takéto veci moja starosť a hnevá ma to, lebo ona nemá nijakú zodpovednosť. Len sa poneviera kade-tade, strieda chlapcov ako spodnú bielizeň a doma vôbec nepomáha. Mama je na ňu mäkká, čo využíva vo svoj prospech.

Spravím cestovinový šalát s kuracím mäsom a zeleninou, poupratujem a nachystám si podklady do školy. Ani sa nenazdám, bude marec a s ním písomné maturity. Tak dlho sa učím, že ma rozbolí hlava. Večer po mňa príde brat Lukáš. Keď začujem trúbenie, obujem sa a idem dole. Vo výťahu si ešte stihnem vlasy zapliesť do vrkoča.

„Kde je Sandra?“ opýta sa, keď nastúpim do auta.

Od jeho odsťahovania stratila mama nad tou malou opicou kontrolu a on nemá náladu byť policajtom, ktorý musí sledovať jej kroky.

„Fláka sa, ako vždy.“

Len pokrúti hlavou a smerujeme k zimnému štadiónu, pred ktorým postávajú stovky fanúšikov. Dnes sa hrá otvárací zápas sezóny. Lístky našťastie máme, takže sa dostaneme dnu celkom rýchlo. Stihli sme ešte záver rozkorčuľovania.

Štadión sa pomaly zaplňa a vyzerá, že bude vypredané. Po krátkej prestávke hala buráca. Diváci skandujú

názov klubu, hráči postupne prichádzajú na ľad. Vždy je veľkou výhodou hrať doma. Domáci fanúšikovia vedia spraviť skvelú atmosféru. Milujem hokej.

„Privítajme na ľade novú mladú posilu, Denisa Lánskeho,“ zakričí komentátor a hala skanduje. Pozriem na obrazovku nad plochou a sledujem hráča s číslom jedennásť. Nestihnem si ho ale obzrieť poriadne.

Počas zápasu všetci pokrikujú a fandia, ženú našich vpred. Tá atmosféra je vskutku neopísateľná, cítim na koži šialené vibrácie. Koniec poslednej tretiny ukazuje stav 2 : 2, takže sa ide do predĺženia. Počas neho sa nerozhodne a na rad prídu samostatné nájazdy. Vybraných strelcov z druhého klubu nepoznám, popravde sa o ostatných hráčov a tímy ligy nezaujímam. Registrujem ich, viem, kto ako hrá a vedie v tabuľke, ale to je všetko. Od nás sú vybraní mladí hráči. Nájazdy sú naše a hviezdou zápasu sa stane práve Denis Lánsky.

Brat ho v aute ospevuje a označuje za mladú slovenskú hviezdu. Vraj spasí slovenský hokej a priblíži sa ku generácii hráčov ako Bondra, Pálffy, Demitra, Gáborík či Hossa...

Večer, keď ležím v posteli, si na mobile otvorím google a zisťujem, kto je Denis Lánsky. Vyskočí mi niekoľko fotiek, článkov i štatistík. Všade ho označujú za objav ligy, pričom ešte predminulú sezónu hral za dvadsiatku, dokonca sa mu podarilo dostať do reprezentácie. Hrá na pravom krídle. Pozriem si jeho osobné referencie, meria skoro meter deväťdesiat. Ako to, že som si ho nevšimla už minulé sezóny a nezachytila v športových novinách? Podľa fotiek ide o výraznú osobnosť, ktorú milujú fanúšikovia a najmä baby. Asi to bude tým, že doteraz som

sledovala iba extraligu, o ostatné som sa nezaujíkala. Rovnako to mám i so svetovými majstrovstvami v máji.

Asi som si práve našla svoju platonickú lásku a ďalší dôvod, aby som chodila na zápasy. S vyhľadávaním informácií ešte nekončím a pokračujem na facebooku i instagrame. Nikomu ešte predsa neublížilo malé snívanie a domýšľanie si reality, no nie? Viem, že sa správam nanajvýš detinsky, ale nedokážem si pomôcť. S chalanmi sa vo všeobecnosti nestýkam a ani nekomunikujem, takže toto je moje jediné potešenie. Nevie, či sa im vôbec páčim a či som pre nich príťažlivá. Som so sebou relatívne spokojná, ale ako každá žena, aj ja mám niekedy pochybnosti o svojom zovňajšku.

Na instagrame je označený na mnohých fotkách z galavečerov, po zápasoch, ale najmä pred tréningmi či po nich. Ozaj nerozumiem, ako je možné, že som si ho ešte nevšimla. Píšu o ňom množstvo bulvárnych článkov, otváram len niektoré, ale nevenujem im značnú pozornosť. Zamieriavam sa na nadpisy typu gay, teploš či sukničkář. To je strašné. Evidentne býva v tomto meste, čomu nasvedčuje aj evidenčné číslo na jeho čiernom Volkswagene. Odsledujem, že má aj malého psíka. Čo všetko sa dá zistiť na verejne dostupných sieťach? Má aj stránku na wikipédii? Naťukám jeho meno a čakám.

Ty vole, fakt. On má aj vlastnú wikipédiu.

Narodil sa v auguste. Tento rok oslávil dvadsaťdva rokov, takže preto už nehrá za juniorov. Je pôvodom východniar, pochádza z Košíc, čo ma celkom prekvapí.

Okrem impozantnej výšky váži deväťdesiattri kíl. Má krásne sivé oči a výrazné líčne kosti. Dobré, plne rozumiem akémukoľvek poblázneniu voči tomuto chlapcovi, lebo ho pociťujem aj ja. Chcem ho vidieť osobne. Alebo nie. Mala by som obrovskú trému a nezvládla by som to.

Navyše, ľudia ako on sa nestretávajú s takými, ako som ja. Je prakticky nemožné na nich len tak natrafiť.

Ach, kiežby som raz mala takého krásneho chalana po svojom boku! Na druhej strane, vzhľad nie je všetko a Denis môže byť arogantný a namyslený. To však asi nikdy nezistím, zatiaľ môžem o ňom iba snívať, vytvárať si imaginárne predstavy a dúfať, že sa jedného dňa naplnia.

2

Témou číslo jeden je v škole program stužkovej. Kolektív v triede nie je práve tým najšťastnejším, takže sa nedokážeme na ničom zhodnúť. Keď už nejaká skupinka niečo navrhne a vyzerá to na schválenie, Lucia a jej prívesky s tým nesúhlasia. Na ich obranu, keď ony niečo nadhodia, my ich zrušíme. Triedna je z nás zúfalá a nevie si s tým rady. Niektorí spolužiaci sú perverzni a predkladajú samé nechutnosti. Pri pohľade na Luciu mi prídu na um jej slová, ktoré mi naozaj ublížili a program je zrazu tou poslednou vecou v mojej hlave.

Zatancuješ si aspoň učiteľský tanec.

Snažím sa prísť na nejaký rozumný nápad, ktorý by vyriešil moju situáciu. Úprimne, musela by som donútiť nejakého (ne)dobrovoľníka, aby so mnou išiel v podstate nasilu. Ani v škole nie je chlapec, ktorý by vyhovoval mojim nárokom. Stačilo, aby sme sa vedeli porozprávať, nič iné. Ó, áno, už viem, ja totiž nijakých nepoznám. Vytknem si, že v živote sú dôležitejšie veci ako partner na stužkovú slávnosť. Zbytočne dramtizujem.

„Nemám na teba celý deň. Rýchlo si baľ tie veci, aby sme tam prišli včas,“ hovorím Sandre a ženiem ju na jej poobedňajší tréning krasokorčuľovania. Ona, ako vždy, stí-

ha a má na všetko čas, no ja ho toľko nemám. Ešte si musím odkrútiť šesť hodín v kvetinárstve.

„Veď dobre,“ povie otrávene a konečne sa doplazí do chodby, aby sa obula.

Neznášam, keď ju musím vozit' na tréning. Mama pracuje a Lukáš je zamestnaný svojimi povinnosťami, čo mu nevyčítam, lebo má vlastný život. Nerozumiem, prečo sedemnásťročné dievča nemôže chodiť na tréning samo. Autobusy a iné hromadné dopravné prostriedky existujú a na danej linke o ne nie je núdza. Mohla by ísť aj na bicykli. Sandra je mamin miláčik a tá nedovolí, aby si jej dcérenka upotila čo i len jediný blondý vlasok v preplnenom trolejbuse. Nechcem byť nevďačná, ale naozaj nemám rada dvojaký meter.

V meste nás zdrží zápcha, preto si najskôr myslím, že tréning zmešká. Na moje počudovanie, keď ju nasledujem do šatne, hokejisti ešte len končia a odchádzajú z ľadu. Konečne mám možnosť obzrieť si ich aj zblízka, keďže zo sedadiel im málokedy vidieť priamo do tváre. Uznávam, že takmer všetci sú naozaj pekní. Skrátka športovci. Nikde ale nezahliadnem toho konkrétneho. *Je-ho*. Buď už odišiel, alebo na tréningu nebol. To ale nejako nesedí. Navyše, sestra tu má tréningy iba dočasne, takže moje príležitosti na stretnutie sú obmedzené. Klub krasokorčuľovania trénuje na svojom menšom štadióne, na ktorom však aktuálne prebieha rekonštrukcia, a tak všetci trénujú tu. I v tomto má tá opica šťastie.

Obzerám sa dovedy, kým sa mi sestrine korčule nezamotajú pomedzi nohy a v celej svojej kráse sa nerozvalím na zem. Sandra sa obzrie za hlukom a začne sa škodoradostne smiať namiesto toho, aby mi pomohla. Čo iné sa dá od nej čakať? Po dlhých sekundách sa pozviecham a pritom sa porežem na jednej z korčúl'.

„Pekné nohavičky,“ zaznie za mnou a ja sčervenám ako tá najviac červená paprika na celom svete.

Hlas patrí staršiemu chlapcovi alebo mužovi. Som taká zahanbená, že nemám odvahu obzrieť sa. Čo ak to bol práve Denis? Ako by som sa s ním mohla po tomto niekedy zoznámiť? Neviem, či si ešte niekedy oblečiem sukňu alebo šaty.

Rozbehnem sa do provizórnych dievčenských šatní, zhodím na podlahu všetky veci a poberám sa na odchod. Musím vypadnúť a nutne potrebujem cukor. Veľa cukru na upokojenie.

Najprv vykuknem spoza rohu, či tam náhodou niekto neostal, a rezkým krokom sa vydám na odchod. Pri aute stojí skupinka fajčiacich pubertiakov. Neznášam, keď musím prechádzať okolo nejakých partii, vždy sa cítim trápne. Mám pocit, že na mňa upierajú pohľady, ktorými si ma premeriavajú a možno aj vysmieávajú. V takých chvíľach si pripadam ako úplný slaboch. Nerada kráčam cez autobusovú zástavku, kupé vlaku či školské chodby. Všade musím chodiť skôr ako ostatní, aby ma nevideli prichádzať. Ak by som niekde meškala, tak sa tam radšej ani neukážem, ako potom trpieť desiatky uprených párov očí naraz.

Tí výrastkovia zapískajú. Ignorujem to. Zapískajú na mňa znovu a opäť sa to snažím ignorovať.

„Hej, ty dlhonohá!“ skríkne jeden z nich.

V prvom momente sa chcem na neho otočiť a vynaďať mu, že nie som pes. To by však znamenalo, že som, keď naňho reagujem. Ako druhé mi napadne, že odhodím zásady slušnosti a ukážem mu prostredník. Napokon vyhrá tretia možnosť, zdravý rozum, a ich primitívne konanie odignorujem.

Ďalší podvečer idem po sestru na štadión. Znovu. Som v domnienke, že nikto okrem dievčat, ktoré s ňou trénovali, tam nebude. Mýlim sa. Tréning hokejových hráčov tímu dnes začína po krasokorčuľovaní. Opäť vidím všetkých v plnej kráse. Opakujem si, že sa nič nestane, len nech kráčam rovno a všetko bude v poriadku. Obzriem sa za Sandrou, keď vtom do niekoho vrazím. Ešte toto mi tu chýbalo. Nepotrebujem, aby sa na mňa niekto osopil, že sa nepozerám pred seba.

Trvá to sekundy, kým si uvedomím, že je to *on*. Stojí predo mnou Denis Lánsky aj s jeho odzbrojujúcim úsmevom z fotiek. Som šokovaná a navyše – je to poriadne klišé.

„Pozor, kráska, môžeš si ublížiť.“

Ďalšie prekvapenie z oslovenia, ktoré ma poteší a jemne zdvihne kútiky úst, nehľadiac na pocity v podbrušku. Pýtam sa svojho zničeného a láskou nepoznačeného vnútra, odkedy mám šťastie, že ma nazýva kráskou. Odpoveď na otázku už poznám.

Venuje mi podprsenku rozopínajúci úsmev. Prehodí si hokejku z jednej ruky do druhej a žmurkne na mňa. Na mňa.

„Ty si Denis Lánsky?“ opýta sa sestra. Kedy prišla?

„Áno, to som ja.“ Pekne sa na ňu usmeje, ale na počudovanie nie tak ako na mňa. Moje sebavedomie si na malú sekundu šplhne.

Všímam si správanie sestry, ktoré je zrazu neprirodzené. Ona sa vždy správa inak, akože dospelo, umelo, afektovane, a keby poznám aj iné synonymá, tak ich použijem.

„Ty nechceš?“ pochopím, že jeho otázka patrí mne.

Nerozumiem, o čom je reč. „Čo?“

Zasa sa usmeje. „Predsa podpis.“

Som mimo, keďže oni dvaja sa veselo rozprávajú a Denis už na rukách nemá rukavice, ale drží ich pod pazuchou.

„Och, nie, ďakujem.“

Šokovaný odíde. Vycerené zuby a jamka v líci sú na dobro preč a ja sa chcem prepadnúť pod zem. Pomaly kráčam na parkovisko, odkladám veci do kufra a čakám na malú miss.

Stojíme na červenej, keď ma prekvapí vetou: „Zbalím ho.“

V zrkadielku nad hlavou si natiera lesk na pery.

„Koho?“ položím otázku, aj keď dobre viem, o kom je reč.

„Veď Denisa,“ povie tak sebavedomo, až z nej mám strach.

Sandrine pokusy o zbalenie fešáka sú márne. Nedarí sa jej na neho natrafiť a ja mám tiež to šťastie-nešťastie. Chcem ho na malý moment zase zahliadnuť a potom sa znova uzavrieť do introvertnej bubliny. Lukáš posledné dni končí v práci skôr a vozí ju on. Ja slávneho Denisa vidím len na zápasoch, v televízii, v časopisoch a na sociálnych sieťach.

Jeden večer sedím na posteli, oproti mne je Sandra. Pohrúžená do svojho mobilu nevníma, že na ňu pozerám. O dušu s niekým četuje. Všimam si mimiku a rysy jej tváre, uvedomujem si, že je ešte dieťa. Dieťa, ktoré chce byť vo svete dospelých, kam zatiaľ nepatrí. Možno prehnaným výzorom áno, ale správaním ani zďaleka nie.

V podstate sa na seba nepodobáme. Ja som brunetka, ona blondína, moje oči sú hnedé, jej modré. Ja som vysoká, ona nízka. Ja milujem knihy, jazyky, pokoj a jed-

ného dňa túžim cestovať, ona miluje chalanov, najnovšie módne trendy a návody, ako si opticky zmenšiť nos a vykontúrovať tvár či prsia. Dokonca mala obdobie, kedy si ich potierala cibuľou, aby jej ešte viac narástli. Oproti nej som len šedá myška a ako mladšia sestra skôr pôsobím ja.

Vycíti môj pohľad, zamračí sa a nečakane ma konfrontuje: „Čo je?“ Ten hlas je nepriateľský, škaredý, chladný a cudzí, akoby nás nemala jedna matka a nekoľovala nám v tele rovnaká krv.

„Nič,“ odvetím podobne nepríjemným tónom. Na mobile vypnem wifi, nastavím budík a zaľahnem pod perinu. Chcem sa čo najskôr ponoriť do ríše snov, kde sa teším šťastným koncom a láske. Hľadám v nich všetko to, čo mi chýba v reálnom živote. Chvíľami mi pripomínajú utópiu a v posledných dňoch sa do nich zakráda i hokejista s číslom jedenásť na drese. Dobre si uvedomujem, že mám žiť pre prítomnosť a nie pre nereálne predstavy, ktoré sa možno nenaplnia. Mnohokrát sa za to karhám, lebo viem, že nežijem, iba prežívam zo dňa na deň. Som mladá a život mi ponúka toľko príležitostí, ale zo strachu ich odmietam. Najhoršie na tom celom je, že to viem, ale nič pre to nerobím.

Vedomosť je ešte horšia ako jej opak. Nepokúšam sa o zmenu a radšej sa uzatváram vo svojej ulite. Ale dokedy? Keď príde tá správna šanca, nepremrhám ju. Budem sa riadiť príslovím, že keď mi osud ponúkne citróny, spravím z nich limonádu. Na tú *krásku* tak skoro nezaбудnem a ani nechcem. Aká je ale pravdepodobnosť, že sa znovu stretieme? Aká je šanca, že na mňa opäť prehovorí?

3

Mama ma vypýta zo školy skôr, pretože ideme do mesta skúšať šaty. Nemám veľmi náladu, ale ona je neskutočne nadšená, takže si poviem, že jej tú radosť nebudem казаť. V našom meste máme mnoho salónov a je dilema, ktorý vybrať skôr. Asi sa budeme riadiť najdôležitejším kritériom – podľa cien.

V prvom dlho nepobudneme, keďže ženy, ktoré pomáhajú so skúšaním, sú nepríjemné a šaty nijak nevyunikajú. V druhom nemajú typ šiat, ktorý sa mi páči. Do tretice všetko dobré. Predavačky sú veľmi milé, vyberajú typ róby na moju postavu a neboja sa so mnou rozprávať. Panuje tu naozaj príjemná atmosféra a mne to trochu zlepší náladu. Zapáčia sa mi šaty v zlatistej farbe, ale vzerám v nich staršie a s kilami navyše. Hľadáme teda farebnejšie varianty a nakoniec nájdeme také, do ktorých sa zamilujem na prvý pohľad.

„Slečna, máme ich len v jednej veľkosti a nedajú sa zúžiť alebo inak upraviť. Telo sa musí prispôbiť šatám, nie šaty telu,“ ozrejmní pani, ktorá mi pomáha s obliekaním. Modlím sa, aby mi prialo šťastie a mala som pre ne vhodnú postavu, lebo väčšiu dokonalosť som nevidela.

„Dobre, tak ich skúsme.“

Úhľadne ich zloží z vešiaka a smeruje s nimi do kabínky. Úplne mi pripomínajú moje vysnívané z Pinterestu.

Najskôr mi pomáha s obliekaním korzetovej časti,

ktorá je posiatá fialovými, slaboružovými a žltými ružami so zelenými lístkami. Má srdcový výstrih a viaže sa vzadu šnurovačkou. Potom si oblečiem širokánsku fialkovú sukňu, ktorá je od stredy nadol jemne riasená vo viacerých častiach. Keď zapína zips na sukni, svitá vo mne nádej, že by mi mohli sadnúť. Spoločne si prezeráme odraz v zrkadle a ani slovami sa nedá opísať, aká som v nich krásna. Úchvatná. To je to pravé slovo. Mama s druhou kolegyňou len pozerajú s otvorenými ústami, čo spôsobí, že sa v nich cítim ešte dokonalejšie.

„Slečna, tie šaty sú ako pre vás.“

Naozaj si to myslím. Toľká nádhera a len pre mňa! Pripomínajú mi všetky nádherné kvetiny, s ktorými pracujem na brigáde.

Mama ani chvíľu neváha a kúpi mi ich. Sú pomerne drahé, ale povedala, že ide o výhodnú investíciu. Ona totiž svoju stužkovú nezažila a snaží sa ju precítiť cezo mňa. Aspoň v tom ma uprednostňuje pred Sandrou.

Keď prídeme domov, šaty v obale vložím pod svoju posteľ a ešte ich prikryjem dekou. Nechcem, aby ich Sandra našla a nedajbože skúšala. Mamu poprosím, aby jej nič nehovorila. Síce otáľa, ale napokon súhlasí. Dúfam, že svoj sľub neporuší.

Musím sa veľa učiť do školy. Test z matematiky mi nič nehovorí. Neznášam ten predmet a vždy som bola rada, keď som ledva prešla na trojku. Chémia a biológia sú rovnaká španielska dedina a moje vedomosti hraničia s vedomosťami žiaka základnej školy. Ešteže maturujem z dejepisu a občianskej náuky.

Teším sa na večer, pretože s Lukášom ideme znovu na zápas. Rozhodneme sa, že pôjdeme mestskou dopravou, keďže v našom meste sú často veľké kolóny, ktoré berú čas i peniaze. Taktiež mám pocit, že brat si chce dať aspoň jedno pivo a ja nešoférujem, pokiaľ nemusím.

Som rada, že je dnes na zápase menej ľudí, neobľubujem davy. Spôsobujú mi totiž úzkostné stavy. Cez prestávku po prvej tretine si kúpime hotdogy a, ako som tipovala, aj pivo. Všimneme si hokejistov, ako poskytujú rozhovory pre médiá. Vyzerajú naozaj sklamane, keďže prvá tretina im veľmi nevyšla, zároveň sú ale červení a spotení, takže vidieť ich drinu.

„Chlapec na dvoch hodinách sa na teba pozerá,“ pošepká mi Lukáš, keď čakáme v rade na jedlo.

Nenápadne sa otočím smerom, ktorý naznačil. Stojí tam dotyčný, ktorý na mňa minule pískal a nazval ma dlhonohou. Spoznám ho vďaka dobrej pamäti na tváre.

Pretočím oči a vysvetlím situáciu. „Ježiš, je to taký idiot, ktorý na mňa raz pokrikoval. Kiežby sa radšej nepozeral.“

Nemám rada prehnane a neslušne dotieravé typy. Najskôr pľuvanec a potom žmurkanie – narušenosť dotyčného chlapca. Možno je to na moju škodu, lebo navždy budem tá nepobozkaná a nechcená. Spomeniem si na rovnomennú knihu *Nepobozkaná* od slovenskej autorky Mirky Varáčkovej, ktorá si ma okamžite získala. Avšak aj hrdinka Dominika napokon našla svojho Šarkana. Verím, že to bude i môj prípad.

Brat sa nad tým iba zasmee, a keď sa dočkáme občerstvenia, milo skonštatuje: „Páči sa mi, že máš určité nároky a neberieš prvú možnosť iba zo zúfalstva. Ver, že sa raz nájde niekto, kto to ocení.“

Zápas si ďalej nevychutnám, lebo mi nejaký starý chlap stále vrieska do ucha, čo spôsobuje ujmu ušnému bubienku. Chcem sa otočiť a povedať niečo štipľavé, ale je mi jasné, že je to zbytočné.

Cesta domov je veľmi zaujímavá. Ideme pešo. Lukáš sa ma pýta na školu, na kamarátov, ktorých nemám,

a rovnako na neexistujúceho frajera. Mám aspoň kvetinovú brigádu, tak to volám.

„S kým pôjdeš na stužkovú?“ Jeho otázka ma prekvapí a radšej zahryznem do gyrosu. Keď som nervózna, potrebujem jesť.

„S nikým a nikto ani nebude. Očividne tam budem len s mamou, prípadne s tebou.“ Snažím sa byť nad vecou, ale hlboko v srdci ma to veľmi zraňuje. Nielen bez priateľa, ale aj bez otca, ktorého potrebuje azda každé dievča. Ochrancu, ktorý na ňu dozrie, odoženie od nej nevhodných nápadníkov a bojí sa o ňu. Posmutniem ešte viac, no nedám nič najavo.

„Prestaň, niekoho ti nájdeme. Správneho chlapca. Alebo pôjdeš sama, nebudeš prvá ani posledná. Prečo ti na tom tak záleží? Veľmi to prežívaš, o nič nejde, Lívia.“

Škaredo sa na neho zamračím, pretože tuším, kam jeho otázky smerujú. Prudko zastanem, varovne zdvihnem prst a pevne prehovorím: „Vyhod' si z hlavy, že pôjdem s nejakým tvojím kamarátom. Ani vo sne! Rozumieš?“

Som nevďačná, keď odmietam i toto?

Čakám reči typu – dobre, neboj sa –, no namiesto toho sa začne nahlas smiať uprostred ulice. Nechápem dôvod jeho pobavenia, nakoniec to ale zistím. Pri svojej vyhrážke som bola taká rozhorčená, že som zabudla na gyros, a kúsok mäsa mi padol na tričko. To som už fakt odutá a prekrúcam oči nad Lukášom a jeho primitívnosťou. Pre toto, my ženy, nejeme na verejnosti.

Príde ku mne, postrapatí mi vlasy a ukradne kúsok mäsa. „Neboj, si dosť šikovná a samostatná. Nepotrebuješ chalana, aby si zažiarila. Je to iba jeden večer, o pár rokov si na to ani nespomenieš.“ Dojme ma a povzbudí, nech neriešim sprostosti. Keby to však bolo také jedno-
duché.

Odhryzne si poriadne sústo, až mu dresing vyprskne na nové rifle. Ako sa hovorí? Škodoradosť najväčšia radosť.

„Prečo neskočíš za hokejistami?“ podpichne ma mrzuto a vyberie sa napred. Jeho bezvýznamná poznámka spustí vlnu myšlienok a nápadov, ako to zrealizovať.

Večer v posteli rozmýšľam. Naozaj chcem nejakého partnera na stužkovú, a nielen na ňu. Chcem plnohodnotný vzťah a priateľa, ktorý by pochopil moju záľubu v knihách, pri ktorých plačem, smejem sa i nadávam. Keď v každom jedle triedim hrášok, pretože mi nechutí. Bude zdieľať moje nadšenie pre hokej a porozumie aj rozplývaniu sa nad veľkými mužskými rukami, konkrétne zápästiami, a sám by také mal.

So spolužiakmi sa rozprávam len výnimočne, hanbím sa zapojiť do debaty. Nevzniklo medzi nami hlbšie spojenie. Nie sú zlí, len častokrát veria rečiam, ktoré Lucia tára po triede. Chcem sa s niekým otvorene porozprávať a skrátka, ide o stužkovú. Udalosť, ktorú prežije každý študent len raz za život a zanechá v ňom množstvo krásnych spomienok. Ide o zábavu, súdržnosť, priateľstvo a rodinu.

Ráno ma ovládne nejaký satan a nie, nie ten v sestre. Asi ide o sen, ktorý som v noci prežila. Snívalo sa mi, že som naozaj chodila s hokejistom. Jeho identitu nepoznám, lebo som si nezapamätala tvár. Napadla mi ale šialená myšlienka. Prečo by som naozaj nemohla niekoho pozvať? Bol by to len jeden večer, jedna noc, a potom by sme každý išli svojou cestou. V živote sa osvedčia len tí, ktorí sa neboja ozvať a majú guráž.

Sandre sa dobrovoľne ponúknem, že ju odveziem na

tréning. V škole som celý deň vysielala silné myšlienky a verila v to, že môj šialený a možno aj nereálny plán vyjde. Len mne mohlo napadnúť niečo také hlúpe a veriť tomu, že ten cudzí človek s tým bude súhlasiť.

Sestra kráča predou mnou s korčuľami v rukách a ja s jej taškou na ramene sa obzerám všade navôkol. V danú chvíľu dúfam aj v Harryho Pottera a jeho čarodejnícke schopnosti.

Som naozaj odhodlaná, až kým nezapočujem mužské hlasy a nespanikárim. Zrazu sa ocitnem v dave spotených mužov, ktorí hltavo pijú vodu a ženú sa do šatní.

Ach, knižný boh, sú takí sexi!

Radia sa tam mladší aj starší. Sestre odkopnem tašku do dievčenskej šatne a chvíľu počkám. Napokon je to viac ako polhodina. Z mužskej kabíny pomaly vychádzajú hráči, tí starší. Mladšieho nevidím zatiaľ ani jedného. Keď ich narátam asi sedem, seabedomo vykročím spoza rohu a smerujem k šatniam. Už som vo dverách, keď sa ma zmocní panika, vyprchá adrenalín a chcem odtiaľ čo najrýchlejšie utiecť. Nieкто ma však zastaví.

„Hľadáš niečo?“

Ten hlas mi je veľmi povedomý, no neviem ho zaradiť. Stúpem. Pomaly sa otočím smerom do miestnosti, no je to chyba. Predou mnou stojí nahý Denis Lánsky. Teda, nie je nahý. Okolo bedier má obmotaný biely uterák s logom klubu. Aké kliše na druhú.

„Ja, ehm, no...“ začnem koktať nezrozumiteľné veci, až napokon zmĺknem. Musím mu byť na smiech. Nedo-kážem sa sústrediť na nič iné, len na jeho pevnú vypracovanú hrud' s tetovaním na ľavej strane prs až po začiatok ramena. Nikdy by som si nepomyslela, že ma bude tetovanie vzrušovať.

„Alebo skôr hľadáš niekoho?“ opýta sa provokačne

a dvíha pravú ruku s uterákom, ktorým si následne suší vlasy.

„N-nie, ja len...“ slová sa mi opäť vytrácajú.

Nechápem, čo sa to so mnou deje. Bola som predsa taká odhodlaná. Je to tým jeho obrovským sexepílom, alebo tým, že len svojim hlasom ma pripravuje o rozum?

„Si mi nejaká povedomá, nevideli sme sa už?“

A tým ma úplne privedie do kolien. On si ma pamätá! Pamätá si rozhovor so mnou a mojou sestrou! Radosť ma prejde, lebo určite vie, kto som len vďaka nej. Zhlboka sa nadýchnem, nazbieram odvahu, popoženiem seba-vedomie a napokon sa opýtam niečo, čo som myslela, že ani nevyslovím.

„Pôjdeš so mnou na stužkovú?“